

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 15917/13
12.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 112-01-00282/2013-01 од 16.08.2013. године, у предмету радног односа – распоређивање државног службеника, у нејавној седници већа одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореска управа, број 000-112-06-1640/2013 од 27.05.2013. године. Наведеним решењем у ставу 1. диспозитива А.А., порески службеник у Министарству финансија и привреде - Пореска управа, распоређује се на радно место порески инспектор 2. канцеларијске контроле, у звању порески инспектор II-основна функција, Филијала Ц Смедеревска Паланка, Одсек за контролу, Група за канцеларијску контролу, под редним бројем 641 Унутрашњег уређења и систематизације радних места у Министарству финансија и привреде - Пореска управа, почев од дана коначности решења. У ставу 2. диспозитива истог решења, тужиоцу се одређује VI платна група, I платни разред и висина основног коефицијента за обрачун плате од 3,18 и у ставу 3. диспозитива ожалбеног решења је одређено да порески службеник има право на додатак на основну плату у висини од 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу (минули рад).

У тужби поднетој Управном суду, препорученом поштом, дана 07.10.2013. године, тужилац побија законитост оспореног решења због неправилно утврђеног чињеничног стања, повреди одредаба управног поступка и повреде Закона о државним службеницима и члана 21. и 60. Устава Републике Србије. Истиче да је погрешна оцена туженог да је првостепени орган тужиоца распоредио на одговарајуће радно место и сматра да распоређивање није извршено у складу са чланом 134. став 1. Закона о државним службеницима, јер није вођено рачуна о пословима који су претходно обављани. Сматра да испуњава услове за радно место порески инспектор 1 канцеларијске контроле, на које су распоређена остала три радника која су радила на пословима канцеларијске контроле правних лица, а само је тужилац распоређен на радно место порески инспектор 2, што указује на различит третман пореских службеника. Наглашава да радно место на које је

распоређен има мањи коефицијент и мању плату, чиме је повређен члан 60. став 4. Устава Републике Србије. Наводи да приликом распоређивања није цењена његова стручна спрема, радно искуство и оспособљеност за рад. Истичући да је оспореним решењем оштећен и доведен у неравноправан положај, тужилац предлаже да суд пресудом реши управну ствар, уважи тужбу, поништи оспорено решење и тужиоца распореди на радно место порески инспектор I канцеларијске контроле у звању порески инспектор I - основна функција, Филијала Ц Смедеревска Паланка, Одсек за контролу, Група за канцеларијску контролу, под редним бројем 640 Унутрашњег уређења и систематизације радних места у Министарству финансија и привреде - Пореска управа, V платна група, III платни разред са коефицијентом 3,32.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што из списка предмета произлази да је на основу Унутрашњег уређења и систематизације радних места у Министарству финансија и привреде - Пореска управа 08 број 112-01-1/221-1-2013 од 08.04.2013. године, које су усвојене закључком Владе 05 број 110-4019/2013 од 20.05.2013. године, првостепени орган извршио распоређивање запослених. При распоређивању тужиоца првостепени орган је ценио његову стручну спрему, радно искуство и оспособљеност, па је утврдио да испуњава услове за распоређивање на радно место порески инспектор 2 канцеларијске контроле, у звању порески инспектор II - основне функције, те га је распоредио на то радно место и у складу са чланом 5. Правилника о платама и другим примањима запослених у Министарству финансија и привреде - Пореска управа, одредио платну групу, платни разред и висину коефицијента за обрачун плате. На наведено упућује одредба члана 169. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...93/12), којом је прописано да се на пореске службенике примењују прописи о државној управи, прописи о радним односима и платама у државним органима, као и прописи из области здравственог и пензијско-инвалидског осигурања и образовања, ако овим законом није друкчије прописано, док су одредбама чланова 169j – 169н тог закона утврђена звања пореских службеника на извршилачким радним местима у Пореској управи и услови за стицање тих звања.

Управни суд је ценио наводе тужбе, да је погрешна оцена туженог да је тужилац распоређен на одговарајуће радно место, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је одредбом члана 91. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05 ... 104/09), прописано да одговарајуће радно место јесте оно чији се послови раде у истом звању као послови радног места са кога се државни службеник премешта и за које државни службеник испуњава све услове. Увидом у списе предмета утврђено је да је првостепеним решењем број 000-112-06-1640/2013 од 27.05.2013. године, тужилац распоређен на радно место порески инспектор 2 канцеларијске контроле, у звању порески инспектор II - основна функција. Из наведеног произлази да сама чињеница да тужилац испуњава прописане услове за место са

вишим звањем и вишим коефицијентом, не доводи аутоматски до распоређивања на више звања. Увидом у пресуду Управног суда 24 У 16620/12 од 10.07.2014. године утврђено је да је том пресудом одбијена тужба тужиоца изјављена против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије од 03.09.2012. године, којим је одбијена његова жалба изјављена против првостепеног решења од 04.06.2012. године. Из наведеног произлази да је тужилац ожалбеним решењем распоређен на исто радно место на коме је и раније био и за које испуњава прописане услове, односно на одговарајуће радно место, у смислу цитираног члана 91. Закона о државним службеницима. Са ових разлога, неосновани су наводи тужбе да је неправилно утврђено чињенично стање и да је повређен Закон о државним службеницима и Устав Републике Србије. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене одредбе наведеног закона и правилника, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Управни суд је ценио предлог тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, па је нашао да се нису стекли услови за такво решавање. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нема разлога за његов поништај, а тиме ни могућности да овај суд, у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, будући да је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.11.2015. године, 20 У 15917/13

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкори, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић